

Могжций Олегъ си наведе глава,
И рече: «Магеснико клетий!
Повѣрвахъ на пусти, лъжливи слова . . .
Прѣзрѣлъ да бихъ чужди навѣсти,
До нинѣ, мой коньо, ме носваше ти.»
И иска да види той коню кости.

Излѣзе изъ двори могжций Олегъ,
А съ него и другитѣ гости,
И вижда надъ хълма, до Днепровский брѣгъ,
Лѣжжтъ благороднитѣ кости, —
Земя ги покрива, и дъждъ ги вали
И буйний ковиль си надъ тѣхъ шумоли.

На коньовий черепъ стъжни старий князь,
И дума: «Спи, друже мой, клѣтний!
Кой знай до кога прѣживѣлъ съмъ те азъ!
Когато смъртъта ме сполѣти,
Надъ менъ ти земята не ще обагришъ,
Прахътъ ми съ кръвта си не ще оросишъ . . .

— Та ето кждѣ се е крила смъртъта,
Смърта ми прѣдвѣстна злоковно!»
Изъ мъртвата костъ, подъ сама му пета
Змня се измъкна отровна, —
Уви му кракътъ като лента завчасъ:
И викна внезапно ужилений князь.